

Kto chce stavať vysoké veže, musí sa dlho venovať základom

Aj takto by sa dal popísať príbeh Katky Bradáčovej, ešte stále študentky nášho gymnázia. Okrem ôsmich rokov poctivého vzdelávania a postu šéfredaktorky časopisu Gympsy zaznamenala aj mnoho iných úspechov. Teraz nadišiel čas, aby sa vydala na novú životnú cestu. Práve preto som si pre ňu pripravila pár zvedavých otázok.

● Po ôsmich rokoch opustíš brány našej školy. Nebude ti smutno?

- Aj keď sa to možno nezdá, osem rokov je veľmi dlhá doba. Za ten čas som stretla množstvo ľudí, nadviazala veľa kontaktov a scelila si svoje sny a očakávania. Smútok však necítim, určite to bude zo začiatku veľká zmena, ale myslím, že je čas ísť ďalej. V živote by som chcela stihnúť ešte mnoho vecí, rozšíriť si obzory a spoznať niečo nové.

● Na aké univerzity sa hlásiš?

- Mojou prioritou bola vždy Praha. A to nielen kvôli vyššej úrovni ponúkaného štúdia, ale aj nekonečnému množstvu možností a šancí, ktoré toto mesto ponúka. Predsa len, keď porovnáš život v Púchove a v Prahe, ten rozdiel je neprehliadnuteľný. Podala som si tri prihlášky, dve na pražské univerzity (Karlova univerzita, Vysoká škola ekonomická) a jednu na Masarykovu univerzitu do Brna. Rozhodla som sa ísť cestou diplomacie a cudzích jazykov.

● Vieme o tebe, že sa okrem štúdia venuješ aj mnohým školským aktivitám. Ostáva ti aj voľný čas na zábavu?

- Záleží od uhla pohľadu. To, čo si mnohí predstavujú pod pojmom zábava, pre mňa zábavu nepredstavuje. Myslím si však, že aj napriek povinnostiam, ktoré sa v poslednom ročníku strednej školy ešte nahustili, si vždy viem zariadiť deň tak, aby mi zostal čas aj na seba. Takmer každý deň sa venujem športu, ktorý mi pomáha relaxovať alebo pozerám nekomerčné filmy (najmä tie francúzske a španielske). Ak sa mám však priznať, nepoznám nič lepšie, ako si večer pohodlne sadnúť s dobrou knihou. (PS: Momentálne mám rozčítanú knihu 1984 od G. Orwella).

● Ešte stále si šéfredaktorkou časopisu Gympsy. Chceš sa aj na vysokej škole zdokonaľovať v písaní alebo si sa zamerala na

častou. Písanie mám rada, prostredníctvom neho môžem vyjadrovať, kto som, a prečo som sa stala takým človekom. Ak sa teraz pýtaš, prečo teda nechcem skúsiť štúdium žurnalistiky, odpoveď je prostá. Podľa môjho názoru je štúdium žurnalistiky príliš nevďačné, ja potrebujem do budúcnosti väčšiu istotu, decentný titul a písaniu sa naďalej budem venovať len v rámci voľného času.

● Skús sa vcítiť do úlohy našich učiteľov. Myslíš, že to so žiakmi majú ťažké? Dala by si im nejakú radu, ako v zdraví prežiť naše občasnú „pubertálne manie- re“?

- Tu sú rady zbytočné. Naši učitelia, ako aj akíkoľvek iní, si prešli pubertou tiež, ale nie vždy sú na vine adolescentné výkyvy. Ja by som to skôr pripisovala dnešnej plytkej spoločnosti. Je smutné pozeráť sa na to, ako dnešná mladá generácia stráca akú-

koľvek motiváciu, ambície a radšej uprednostňuje klapky na očiach. A to už radšej nehovorím o prízemných (Pokračovanie na ďalšej strane)

Premýšľam, ako najlepšie uviesť posledné číslo tohto roka a zároveň sa rozlúčiť. Nič patetické ani sentimentálne. A hlavne nie to, čo už bolo napísané. Takže aj keď je máj, prirovnanie s láskou radšej vynechám. Aj všetky kvetnaté reči o rovnako kvetnatých stromoch. Pre mňa a mojich súputníkov je tento máj trochu iný. Po štyroch alebo ôsmich rokoch sme zrazu až nebezpečne blízko konca. Posledný týždeň zapáleného šprtania, vyplašené pohľady na komisiu a prepis statusu študent na absolvent. Rozlúčka s učiteľmi, ktorí veria, že niečo dosiahneme a so spolužiakmi, z ktorých sa stali priatelia. A toto číslo je aj rozlúčka s vami. Ďakujeme, že ste boli aj tomto školskom roku naši čitatelia.

Hoci všetci hovoria, ako nám stredná začne po lete chýbať, ja viem, že nezačne. Mne chýba už teraz.

Tak do napísania, priatelia... A nezabudnite - je máj, už môžeme sedieť na zemi ;)

Barbora Belobradová, 4.C

iné ciele?

- Určite áno. Skoro každá vysoká škola má svoj univerzitný časopis a veľmi rada by som sa stala jeho sú-

Tak sme sa predsa dočkali!

Všetky dámy v najlepších rokoch túžia byť mladšie a dokonalejšie. Inak to, samozrejme, nie je ani s našou školou, ktorá začala podstupovať omladzujúcu kúru.

Napriek tomu, že sa, žiaľ, nebude realizovať nijaká nadstavba, planetárium či sklenené objekty, ktoré mali spájať celý areál, gymnázium získa novú fasádu, okná, vstupné dvere, opraví sa strecha, v telocvični sa zamurujú okná v polovičnom profile, vymení sa palubovka a urobí sa tzv. štruktúrovaná kabeláž, vďaka čomu škola získa nový, mladší vzhľad. Celý proces by mal trvať 18 mesiacov, a keďže páni robotníci už prestali popíjať automatovú kávičku na školskom dvore a skákať do piesku, možno to stihnú aj o niečo skôr ☺

Sarah Kalmanová, kvinta

Už len pár týždňov...

Maturita. Niektorí ju už majú za sebou, iní sa na ňu ešte len chystajú, niektorí ju ani nikdy nezažijú. Nech je to akokoľvek, maturita bola vždy výrazným medzníkom v živote študenta. V tomto školskom roku už majú maturanti za sebou jej prvú časť. Tá ústna, obvykle ťažšia, ich ešte len čaká. My sme sa spýtali priamo maturantov, ako to celé vidia oni. Treba podotknúť, že tento rok prebehla po prvýkrát „zreformovaná“ maturita, ktorá priniesla na gymnáziá povinnú vyššiu úroveň cudzieho jazyka.

● ● ●

„Slovenčina bola podľa mňa celkom jednoduchá, občas zavádzajúca, ale nikto by s ňou nemal veľký problém. Na druhej strane maturita z jazyka sa mi zdala veľmi ťažká, keďže sme mali povinnú vyššiu úroveň, na ktorú sme počas štyroch rokov neboli pripravovaní. Čo sa týka ústnej maturity, zatiaľ ju nevnímam, nebojím sa jej, ale všetko príde, až keď bude neskoro a nič nebudem stíhať.“

Simona Chvostíková, oktáva

● ● ●

„Myslím, že písomná časť maturitnej skúšky prebiehala celkom v pohode. Slovenčina bola miestami až zábavná, pretože okolo nej sa niektoré otázky ani netočili, no v porovnaní s cudzím jazykom to bola úplná malina. Maturita z angličtiny bola veľmi ťažká, keďže sme testovali v úrovni B2 a bolo na ňu podľa mňa málo času. Na druhej strane musím povedať, že veľmi pozitívne vnímam témy, ktoré sme dostali ako zadanie pre napísanie slohu, či už v angličtine alebo slovenčine. Ústne maturity sa rýchlo a isto blížila a je toho ešte strašne veľa, čo sa treba naučiť, takže verím, že pri ťahaní otázok budem mať šťastnú ruku.“

Veronika Filová, oktáva

● ● ●

„Maturita zo slovenského jazyka pre mňa nebola až taká ťažká. Zdala sa mi príjemná, aj keď mnohým študentom sa nepáčila, pretože nepreverila ich reálne vedomosti zo slovenčiny. Skôr schopnosť logicky vyvodzovať čitateľskú pozornosť. Keď si predstavím, že o pár týždňov nás čakajú ústne maturity, tak mi nie je veľmi dobre. Obávam sa dejepisu, lebo je ho veľmi veľa a trochu aj slovenčiny. Ale myslím si, že to všetci zvládneme a budeme spokojní.“

Lubomíra Kováčová, 4.B
Pripravila Katarína Bradáčová, oktáva

Kto chce stavať vysoké veže...

(Pokračovanie z predch. strany)

programoch v komerčných televíziách, ktorých hlavnou úlohou je poriadne vymyť mozgy. Paradoxné je, že práve táto generácia má neespočetné množstvo príležitostí, ako sa rozvíjať a spoznávať nové veci. Na druhej strane, čím menej toho ožijete, tým si šťastnejší, nie?

● Čakajú ťa ústne maturitné skúšky. Máš nejaký rituál, ktorým sa zbavuješ nervozity?

- Ani nie. Uvedomujem si, že nervozita k ničomu nepomáha, a aj keď sa to asi ľahšie hovorí, ako praktizuje, dokážem sa relatívne upokojiť. Vždy som mala radšej ústny prejav ako písaný a po ôsmich rokoch intenzívneho štúdia si nemyslím, že ma môže niečo nemilo prekvapiť.

● Určite sa už tešíš na letné prázdniny. Plánuješ si ich program vopred alebo nechávaš všetko na náhodu?

- Rada by som si niečo naplánovala, ale v aktuálnej situácii to nie je možné. Všetko bude závisieť od

prijímačiek na vysoké školy a následného zápisu. S istotou však môžem potvrdiť, že sa chystám cestovať (veľa), pracovať a stráviť čo najmenej dní ničnerobením doma.

● A čo nejaké brigády? Chystáš sa privyrobiť si na štúdium na vysokej škole?

- To je ťažko povedať. Vybrala som si náročné univerzity - neočakávam, že budem mať veľa času nazvyš, ak sa však podarí, chcela by som sa zamestnať. Vo voľnom čase sa venujem tiež líčeniu a vizážistike, možno sa mi aj v tomto smere naskytne nejaká príležitosť.

● Aké je tvoje vysnívané zamestnanie?

- Úf, na toto bohužiaľ neodpoviem. Nie preto, lebo by som nechcela, ale preto, že to ešte ani sama neviem. Nikdy som nepatrila medzi tých, ktorí už dlhé roky mali svoje budúce kroky zaškatulkované, dokonca ani ako dieťa som nikdy o konkrétnom zamestnaní nesnívala. Žiadna doktorka, letuška alebo učiteľka sa u nás

nekonala. Môžem však povedať, že s najväčšou pravdepodobnosťou sa budem pohybovať niekde v oblasti diplomacie a lingvistiky.

● Ktorému profesorovi by si sa chcela prostredníctvom Gympsy poďakovať?

- V podstate sa chcem poďakovať každému. Akákoľvek skúsenosť bola dobrá a posunula ma ďalej. Špeciálne by som ale chcela aj prostredníctvom Gympsy vysloviť veľkú vďaku p. profesorke Bolekovej, ktorá ma nielen perfektne naučila pravopis a gramatiku slovenského jazyka, ale tiež ma priviedla k mnohým excelentným literárnym dielam, ktoré by som bez nej nepoznala. Ďalej by som chcela poďakovať p. profesorovi Zemančíkovi za to, že sa o nás ako triedny staral, p. profesorke Rusňáčkovej za osobitý prístup počas prípravy na olympiády a maturitu zo španielčiny, p.p. Balalovej, p.p. Horváthovi...

Pýtala sa Diana Motúžová, 2.B

AKO SME SI PODALI RUKY

Dňa 16. apríla náš navštívili maďarskí študenti. Cieľom tohto výmenného pobytu bolo ukázať im našu krajinu, jej krásy a kultúru, ale aj to, aby spoznali príslušníkov našich rodín, naše tradície a zvyky. O návšteve ich krajiny v októbri ste si už mohli prečítať. Pravdepodobne ste ale zvedaví, aký bol náš program na Slovensku.

Ukázali sme im veľké množstvo pamiatok, akými sú hrad Strečno, malebná dedinka Čičmany či betlehem v Rajeckej Lesnej. Nasýtli sme svoje žalúdky bryndzovými haluškami, ktoré chutili aj našim novým hosťom. A keďže sme nemali dosť, okúsili sme spíšku adrenalínu a previezli sme sa na pltiach cez rieku Váh. Program bol naozaj veľkolepý, a tak niet divu, že sa každému páčil.

Na ďalší deň sme maďarským študentom urobili prehliadku školy,

spolupracovali sme formou tímovej práce na zhotovení nástieniek, a po-

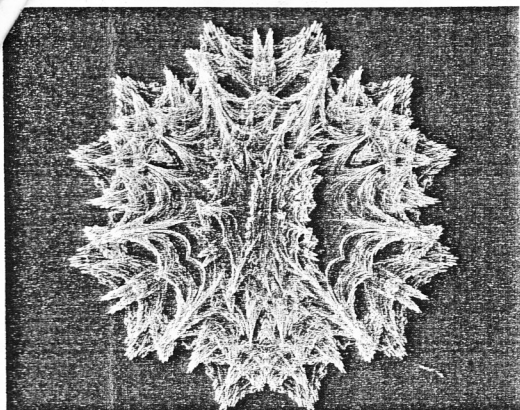
tom nasledoval program, ktorý sme si mohli vymyslieť sami. Ak si myslíte, že sme mali problém dorozumievať sa, tak sa mýlite. Naše ruky a nohy pracovali samy od seba a ďalším dôležitým prostriedkom komunikácie bol úsmev.

Zo začiatku bol každý z nás zvedavý, pretože nevedel, čo ho čaká. No teraz, keď je už po všetkom, môžeme povedať, že to bola krásna. Mohli sme spoločne prehlbovať vzťahy medzi dvoma rôznymi národmi a každý bude na to v dobrom spomínať. Na záver prišlo lúčenie a mávanie rúk našim zahraničným študentom, ktorých čakala 8,5-hodinová cesta naspäť do Cégledu.

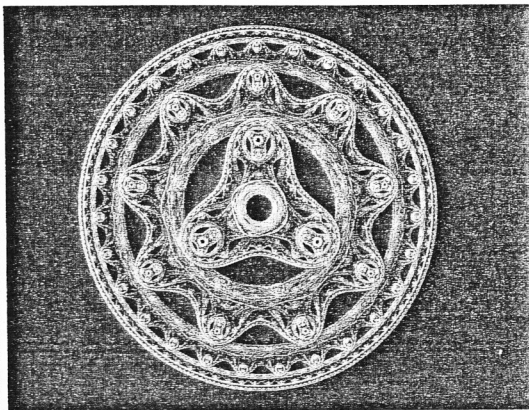
Prostredníctvom internetovej komunikácie s nimi však ostávame v kontakte. Dokonca nám niektorí naši noví priatelia napísali, že sa sem určite ešte niekedy vrátia, pretože Slovensko je krásna krajina, v ktorej žijú milí, priateľskí ľudia. A tak nebude klamstvom, ak poviem, že tento projekt všetkým zúčastneným niečo dal. Možno to je práve priateľstvo, vzájomná komunikácia, pochopenie, ochoť, dorozumievanie, tolerancia, ale aj úsmev na perách.

Ala Roháčová, 3.B

Zuzkine friktály sú hotovými umeleckými dielami.

S fraktálmi až na celoslovenskom kole SOČ

Naša študentka Zuzana Jelčicová sa zúčastnila s projektovou prácou **Fraktálna geometria celoslovenského kola 34. ročníka Stredoškolskej odbornej činnosti v Piešťanoch**. Oficiálne sa tam zišlo 272 študentov z celého Slovenska, odborov bolo 17 a v každom z nich obhajovalo svoje práce 16 študentov.

Každý študent mal vymedzený čas a jeho prejav trval maximálne 10 minút. Potom bol priestor na otázky od komisie, študentov alebo publika. Porota sa k jednotlivým prácam nevyjadrovala. Zhodnotila ich ako celok, ktorý okomentovala veľmi pozitívne a podporila ich, aby pokračovali v tom, čo robia.

Zuzka začala svoju prácu vytvárať už od začiatku školského roka vo forme seminárnej práce. Príprava prebiehala postupne, ale na samotné písanie sa sústredila od januára tohto roka. Samozrejme, veľa času venovala praktickej časti, teda tvorbe fraktálov. Nepodarilo sa jej však umiestniť, keďže konkurencia bola veľmi veľká a práce žiakov boli na vysokej úrovni. Na margo súťaže sa

vyjadrila takto: „*Teraz som sa tejto súťaže zúčastnila prvýkrát a páčilo sa mi to. Je za tým síce veľa roboty, ale bavilo ma pracovať na svojom vlastnom projekte a môžem pove-*

dať, že účasť na celoštátnom kole ma akoby ešte viac „nakopla“, aby som v tom pokračovala. Najlepšie však je, ak to študent skúsi a zažije na vlastnej koži.“

Budúci tretiaci majú teda dávku motivácie a odhodlania pustiť sa do svojich seminárnych prác a šancu byť rovnako úspešní ako Zuzka.

Ala Roháčová, 3.B

Všimli ste si už obrazy, ktoré zdobia hornú chodbu starej budovy? Autorka, ktorá sa nimi môže pyšiť, je študentka tretieho ročníka - Lucia Kurnociková.

Lucka vníma umenie ako jeden zo spôsobov, kedy si človek osvojuje svet okolo seba, teda vyjadruje rôzne pocity, nálady a myšlienky. Jej talent objavila pani profesorka Játiová a vďaka nej si máme možnosť pozrieť jej výtvary priamo v areáli našej školy. Kresleniu sa venuje už od malička, tvorí v rámci možností – poväčšine vo voľnom čase. Obľúbeného maliara nemá, ale inšpirovala sa už mnohými. Do každého diela chce vložiť kúsok seba, a tým robiť svoje diela výnimočnými. Využíva techniku kresby ceruzkou

a uhlíkom, najčastejšie zhotovuje portréty, pretože sú pre ňu zaujímavé. Najradšej kreslí neznámych ľudí. Prečo? Nie sú v nich vraj vidieť niektoré nedokonalosti a pasáže, ktoré sa jej nepodarili. Podľa mňa je však Lucka príliš sebakritická. Ešte stále máte možnosť presvedčiť sa o kráse jej diel sami.

Ala Roháčová, 3.B

DO KAPUSTNÉHO HLÚBA AJ SO...SPOTREBOU

Vedcom z Oblasti 51 sa konečne podarilo rozlúštiť lodný denník jedného zo zosnulých mimozemšťanov z vesmírnej lode, ktorá havarovala v Nevadskej púšti. Stálo v ňom toto:

„Kapitánov denník, hviezdny čas 13989,4. Prieskum Zeme. Obyvatelia tejto planéty sú vysokí, bezchápaví a vylučujú len slabý slaný sliz. Veľkú časť dňa sedia pred obrazovkami, z ktorých sa dozvedajú, že za nič nestoja, že ich osobné vybavenie je zastarané, že ich oblečenie je zastarané a že oni sami sú zastaraní. Taktiež sú neustále presvedčani o tom, aby si kúpili čo najviac vecí, ktoré vôbec nepotrebujú. Pravdepodobne si myslia, že čím viac ich budú mať, tým budú šťastnejší. 99 percent z výrobkov, ktoré si kúpia, prestanú po šiestich mesiacoch používať a stáva sa z nich odpad, ktorého je na tejto planéte viac než kdekoľvek inde. Tiež si myslia, že všetkých zdrojov je na ich planéte nevyčerpatelné množstvo a spotrebu každého z nich neustále zvyšujú. Toto ospravedlňujú tým, že inak by ich ekonomika nemohla ďalej fungovať. Logické by bolo s takouto okamžite skončiť. Avšak ak to niekto z nich navrhne, je označený za radikálneho. Zaujímavé je rozvrstvenie ich spoločnosti. Časť má všetkého dosť a časť (zhruba jedna miliarda) hladuje. Mocnejšie štáty si vytvárajú obrovské armády, aj keď sa nemajú proti komu brániť. Preto len tak zozabavničia iné štáty. Vypočítal som, že len časť zpeňazí, ktoré investujú do armády, by im stačila nato, aby celú planétu prebudovali a aby nezostal jediný človek, ktorý by hladoval. Pokiaľ budú týmto spôsobom ďalej pokračovať, predpokladám, že okolo roku 2010 u nich nastane taká kríza, z ktorej nebudú mať šancu sa dostať. Bizarnejšiu rasu som ešte nikdy nevidel.“

Máme šťastie, že mimozemšťan nemal šancu svoju správu odovzdať a urobiť nám hanbu a že sme sa od tej doby úplne zmenili.

Matúš Uriček, 3.B

Redakčná rada: Katka Bradáčová (šéfredaktorka), Miňo Lapuník, Oliver Cabaj, Barbora Belkobradová, Matúš Uriček, Alenka Roháčová, Diana Motúžová. Kontakt: gympsy@centrum.sk. Odborný dozor: Martina Boleková. Gympsy odporúča minimálne jeden z desiatich učiteľov.